

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Viery Pepelovej, v právnej veci žalobcu **S.**, zastúpeného JUDr. **A.**, proti žalovanému **JUDr. I.** správkyňa konkurznej podstaty úpadcu **S.**, IČO **X.**, zastúpenému JUDr. **M.**, **o určenie pravosti pohľadávky**, proti podstate na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. marca 2007 č. k. 5 Cbi 79/05-90, takto

r o z h o d o l :

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. marca 2007 č. k. 5 Cbi 79/05-90 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 30.03.2007, č. k. 5 Cbi 79/05-90 zamietol žalobu o určenie pravosti pohľadávky proti podstate a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému právo na ich náhradu nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalovanému právo na ich náhradu nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal určenia, že veriteľom uplatnená pohľadávka je zistená ako pohľadávka proti podstate vo výške 789 803,31 Sk, na základe rozšírenia žalobného návrhu vo výške 864 292,31 Sk s právom na uspokojenie v priebehu konkurzu s poukazom na ustanovenie § 31 ods. 6 ZKV. V konaní mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalovaný uznal prihlásené pohľadávky veriteľa **S.**, vyplývajúce z vydaného platobného rozkazu, sp. zn. 33 Rob 1289/98, 19 Rob 1794/94 a 33 Rob 1287/98 vo výške 10 236 425, Sk s tým, že poprel

právo na oddelené uspokojenie. Podľa názoru súdu prvého stupňa žalobca nepreukázal opodstatnenosť domáhať sa určenia práva pohľadávok, vyplývajúcich z označených platobných rozkazov na určenie, že sa jedná o pohľadávky proti podstate s právom na oddelené uspokojenie. Krajský súd v Bratislave poukázal na ustanovenie § 20 ods. 1 ZKV, podľa ktorého veritelia dlžníka prihlásia svoje pohľadávky v lehote určenej v uznesení o vyhlásení konkurzu, a to aj vtedy, keď sa o nich vedie súdne alebo iné konanie. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s názorom žalobcu, že sa jedná o pohľadávky veriteľa, ktoré by bolo možné uspokojiť v zmysle ustanovenia § 31 ods. 6 písm. l/ ZKV. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetné konania, či už vydané platobné rozkazy, následne konania začaté podaním žalobných návrhov zo dňa 18.05.2001, začali pred vyhlásením konkurzu, prijal súd prvého stupňa záver, že žalobca si mal uplatniť svoje pohľadávky v lehote určenej v uznesení o vyhlásení konkurzu. Keďže žalobca si pohľadávky v stanovenej lehote neuplatnil, súd prvého stupňa žalobu zamietol.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca odvolanie z dôvodu, že rozhodujúci súd vydal napadnutý rozsudok na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a z dôvodu, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca sa nestotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že predmetné pohľadávky vznikli z titulu nezaplateného nájomného za prenájom nehnuteľností. Žalobca v odvolaní uviedol, že sumár pohľadávok vo výške 864 292, Sk predstavujú pohľadávky, ktoré je žalobca povinný plniť za žalovaného jeho veriteľovi – spoločnosti M. preto, lebo žalovaný v roku 1998 neuhradil pohľadávky uvedenému veriteľovi. Povinnosť plniť za žalovaného vznikla podľa tvrdenia žalobcu dňom, kedy sa stali právoplatné a vykonateľné rozsudky Okresného súdu Žilina, ktorými bolo rozhodnuté v poddĺžnických žalobách navrhovateľa M. o povinnosti žalobcu plniť za žalovaného. Žalobca vyjadril nesúhlas s právnym názorom rozhodujúceho súdu, podľa ktorého bol žalobca s poukazom na deň začatia sporových konaní o poddĺžnických žalobách dňa 18.05.2001, t. j. pred dňom vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného dňa 27.06.2001, povinný uplatniť svoje pohľadávky v lehote určenej v uznesení o vyhlásení konkurzu, to znamená najneskôr do dňa prieskumného pojednávania konaného dňa 13.11.2001. Žalobca svoj nesúhlas zdôvodňuje skutočnosťou, že v právnom režime platnom v SR právo k jednej pohľadávke v určitom časovom momente je právom absolútnym – právom, ktoré v určitom čase patrí len jednému subjektu. Žalovaný na prieskumnom konaní priznal originálne právo k pohľadávkam prihláseným na základe právoplatných

a vykonateľných platobných rozkazov 33 Rob 1289/98, 19 Rob 1794/94, 33 Rob 1287/98 a 33 Rob 1253/98 veriteľovi M.. Vzhľadom na túto skutočnosť by žalovaný nemohol na prieskumnom pojednávaní uznať právo k týmto pohľadávkam žalobcovi, aj keby si ho uplatnil, pretože toto právo uznal žalovaný inému veriteľovi. Žalobca ďalej tvrdí, že v deň vyhlásenia konkurzu na žalovaného 27.06.2001, ani v deň prieskumného pojednávania 13.11.2001 nebolo na strane žalobcu absolútne právo k pohľadávkam, ktoré sú kauzou tohto sporového konania. Má za to, že absolútne právo k pohľadávkam vzniklo až dňom právoplatnosti rozsudkov, t. j. dňa 12.01.2005, 06.04.2005, 27.04.2006 a dňa 04.07.2006 a keďže všetky práva k pohľadávkam vznikli až po dni vyhlásenia konkurzu, jedná sa o pohľadávky proti podstate, ktoré sú splatné v priebehu konkurzu v poradí podľa ustanovenia § 31 ods. 6 písm. /) ZKV. Na základe uvedených skutočností navrhoval, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a určil, že uplatnená pohľadávka je zistená ako pohľadávka proti podstate a je nesporná vo výške 864 292,31 Sk s právom uspokojenia v poradí podľa ustanovenia § 31 ods. 6 písm. l/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) po nariadení pojednávania, prejednal vec v napadnutom rozsahu a z uvedených dôvodov podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Žalobca sa domáha určenia pravosti a výšky pohľadávky v sume 864 292,31 Sk s právom uspokojenia proti podstate.

Z hľadiska hmotného práva suma 864 292,31 Sk predstavuje pohľadávku spoločnosti M., a.s. (oprávnený) voči úpadcovi (povinnému), ktorú je žalobca ako dlžník povinného (poddlžník) povinný zaplatiť spoločnosti M., a.s. – oprávnenému z exekučného konania. Predmetom sporu je pohľadávka z poddlžníckej žaloby podanej podľa § 109 zák. č. 233/1995 Z.z., zaplatením ktorej dochádza k splneniu dlhu poddlžníka (žalobcu) voči povinnému (úpadcovi). Splnením teda dochádza v rozsahu plnenia k zániku dlhu dlžníka voči povinnému ako veriteľovi. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že žalobcovi (dlžníkovi) vzniká právo na vrátenie zaplatenej sumy úpadcom (povinným) ako sa mylne domnieva žalobca, a to z dôvodu, že plnil za tretiu osobu. Na základe uvedeného skutkového a právneho stavu odvolací súd dospel k záveru, že žalobca na podanie tejto žaloby nebol vecne aktívne

legitimovaný, čím nie je daná pravosť jeho pohľadávky, a preto je právne bezvýznamné ďalej sa zaoberať poradím tejto pohľadávky.

Pre úplnosť však možno uviesť, že ak by bola pohľadávka žalobcu pravá, vzhľadom k času jej vzniku, mal by žalobca túto ako podmienenú pohľadávku prihlásiť do konkurzného konania podľa § 20 ods. 1 ZKV. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko mu žiadne trovy nevznikli, súd mi ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 25. septembra 2008

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu